

MARKÓ BÉLA

Bulgakov hol van?

Minden nagyobb, az utcák és a házak,
a kémények, a tetőcserepek,
nagyobb felhők a nagyobb fák felett,
s az eső nagyobb leveleket áztat,

míg nagyobb cseppek hullnak a nagyobb
folyóba, mintha egy nagyító lenne
a tárgyak előtt, és megnőne benne
még a legkisebb fűszál is, ahogy

járunk-kelünk a rég tovatűnt mában
az Arbaton, tán Bulgakov nyomában,
vagy csak a be nem teljesült ígéret

nyomaszt most, hogy lehetne majd egy másik
jövő, de már a múlt is egyre vásik,
s a nagyobb szobrok is mind földig érnek.

Moszkva, 2019. augusztus 19.

Hazafelé Annával

A Néva partján sétálunk haza,
s mindent megér kettőnknek ez a mondat,
pedig az apró túsúrások szaporodnak
a hullámzó vizen, nincs aranya,

csak tört ezüstje az északi napnak,
és nem haza, csupán a szálloda
felé igyekszünk, s mindegy is, hova,
miközben, mint bekormozódott ablak,

a folyó tükre már esőben ázik,
hogy hátha letről végre idelátszik
egy elsüllyedt világ, amely nekünk

is otthonunk, de nincs odalent semmi,
mert arra próbálunk most emlékezni,
ami soha nem történt meg velünk.

Szentpétervár, 2019. augusztus 21.

Orosz szonett

A Néva vize majdnem fekete,
mégis látni a köveket a mélyben,
egy elmúlt város világít az éjben,
s magukra hagyott hintók serege

imbolyog ott lent, mert magába szívta
az éjszakát a hallgatag folyó,
feketedik már a tavalyi hó,
a fentieket mégis elvakítja,

másfajta nyár van, és másfajta tél vár,
a langyos fűben hanyatt fekszenek,
belélegzik a napfényes eget,

de máskor sétál itt, aki most sétál,
és máskor sír, máskor siet tova,
s hol soha nem járt, visszatér oda.

Szentpétervár, 2019. augusztus 20.